

GEROOKT EN GEPEKELD VLEES

Voor mijn mama, en voor Odette

Gerookt en gepekeld vlees
(bij wijze van spreken)

Eva De Gelder

Roman

2022

Beefcake Publishing

*Left out of town that day
Dancing on the alabaster
Barefoot I travelled
Barefoot I arrived
I tore the fields down
Down to earth and rubbed plaster
Laid my bones out
Breathed out a sigh
I crawled through the leaves
I crawled through the leaves
I found a place shining like the alabaster
But I crawled through the leaves
I know the snake's real face
I know the puppeteer's face
I know the shining light calling me back to alabaster
But I lost sight of the mountain
I lost sight of the mountain*

(Lyrics: *Alabaster* van All Them Witches)

Albast: *al·bast* (*het; o*): halfdoorschijnend,
fijn en helderwit marmer

Op de dag dat mijn nonkel stierf, dronk ik een fles Veuve Clicquot, rookte ik dertien Marlboro Golds en een Gauloises Bleu uit 2001. Die laatste was al ver voorbij haar aanbevolen houdbaarheidsdatum en smaakte muf en lichtjes naar schimmel, maar ik rookte ze toch. Mijn nonkel was dood, en dat riep om een viering en een ritueel de naam waardig.

Ik wens geen geheimzinnigheid te cultiveren, of een zogenaamd spannende opbouw naar een einde, een revelatie waarin de band die al de genoemde mensen aan elkaar bindt uit de doeken wordt gedaan. Veel heb je daar niet aan. Meestal is het zodanig verzocht dat de hele constructie dermate onrealistisch is evenals irritant, vol gevallen zonen en overspelige ouders, een dubbellevens of twee, drie, of een *powercouple* bestaande uit een man en een vrouw die in het dagelijks leven (schrapp wat niet van toepassing is) advocaat, dokter of politicus/a zijn, maar een dochter krijgen die te dom is voor woorden, of monsterlijk misvormd, en van wie het koppel na veel wikken en wegen beslist zich te ontdoen. Enige jaren volgen waarin het ene succes na het andere wordt geboekt, tot de dochter op de een of andere manier terug ten tonele verschijnt om haar geboorterecht op te eisen, of iets soortgelijks. Wraakmotieven, ze liggen niet zelden aan de oorsprong van dergelijke verhalen. Hier ook, voor een deel dan toch. Maar dit is geen thriller: ik wil dat u mee bent vanaf het begin,

en dus dient u te weten wat ik weet. Geen geschuifel rond een o zo *mindblowing* mysterie. Geen incest.

We zijn begin mei 2020, dat uitzonderlijk hete voorjaar dat volledig in het teken stond van corona. Nog voor we in België aan onze lockdown toe waren, kon ik het woord ‘corona’ niet meer horen of ruiken, want zelfs dit soort evenementen wordt gekaapt door mensen die nauwelijks ziek zijn doch er hun twee minuten roem in zien, en het is bijgevolg al hún gesniffel en gesnotter dat ons bereikt op tv, niet dat van de echt miserabelen die reutelend vechten voor hun laatste adem. Die hebben wel wat anders te doen dan zich te wenden tot een microfoon. Verder ga ik u niet vervelen met corona, u zat er zelf ook in en dus hoeft ik u niet te vertellen hoe het eraan toeging, behalve dit: hoe ik mij wederom verbaasde over ons kuddegedrag, en dan met name de gezwindigkeit waarmee het gepeupel de hashtag #ikredlevens overnam en zo nog maar eens bewees dat je een mens alles kunt laten doen wat je maar wilt, zolang het gekoppeld wordt aan een vlotte slogan. En voorts ook dat het dagen waren van stilte en bezinning voor sommigen, stierlijke verveling voor anderen, en voor nog anderen het beramen van plannen waarvan de uitvoering moest wachten. Maar dit alles was niet op mij van toepassing. In mijn geval was dit het perfecte moment. Mannen ouder dan vijfenvijftig die al hun hele leven rookten *gelijk nen Turk* en die na enige weken ziekte plots neervielen en niet meer opstonden, behoorden sowieso nooit tot de categorie verdachte overlijdens, maar nu nog veel minder.

Nogmaals, dit is geen thriller. Het moordwapen, de gehanteerde tactiek en de plaats van het misdrijf zijn van ondergeschikt be-

lang. Mijn nonkel perste geen laatste melodramatisch ‘waarom’ van tussen zijn lippen, maar neem het maar van mij aan dat hij morsdood is. Uiteraard is er een ‘waarom’, maar ik betwijfel of dit in werkelijkheid het laatste woord is van zij die ons weldra verlaten, en als hij had geweten dat ik de verantwoordelijke was voor zijn gaan, waren zijn laatste lettergrepen eerder iets in de trant van ‘teef, ‘secret’, of ‘ik zal u...’ geweest, hem kennende. Mijn ‘waarom’ dan, mijn drijfveer? U als intelligente lezer zou allang moeten weten dat er zelden één enkel waarom is voor ons handelen. Vooreerst was de man een klier van het ergste allooi, en weinigen zullen hem missen. Mijn mama en ik haatten hem met een vurige passie die ook over de jaren heen bleef aanhouden, maar voor dat hele relaas hebben we nog tijd. Mijn belangrijkste motivatie van al was dat ik iets goed had te maken tegenover mijn mama. Iets wat om meer vroeg dan een doosje pralines of bloemen. Ik had verraad gepleegd tegenover de persoon die ik het liefst zag van allemaal, diegene die mij leven en adem had ingeblazen, een daad die Dante terecht in de negende en diepste kring van de hel had geplaatst, een oord waar je enkel kwam wanneer je over het lijf van Lucifer klauterde richting je doelen. En wilde ik terug omhoog, misschien niet naar de aarde maar op zijn minst terug richting het daglicht, dan vergde dat een offer, één dat mij in dit geval niet bijzonder veel moeite kostte. De intentie was er al lang, ik diende gewoon te wachten op het perfecte moment, en dat was nu, te midden van de stille chaos die ons dagelijks leven was geworden. Een man voor een man. Mijn nonkel voor Aaron. Dit alles moet u weten, en indien u geïntrigeerd bent, kunnen we nu verder.

◦